

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014605, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din România (CNCS)

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-441-6

Coperta: James Ensor – *Ensor cu măști*

Ilustrare și tehnoredactare: Susan Valerian

Editor: Valentin Ajder

Leonard Oprea

CĂMAȘA DE FORȚĂ

Prefață de Gelu Vlașin

**Ediția a III-a,
revăzută și adăugită**

E I K O N

2016

e-books:

- **Cămașa de forță** (roman interzis, 1988; prefața – Gelu Vlasin); Editura LiterNet 2005.
- **Cele Nouă Învățăături ale lui Theophil Magus despre Magia Transilvană** (vol. I din *Trilogia lui Theophil Magus*; prefața – Delia Oprea); Editura LiterNet2003.
- **Cartea lui Theophil Magus sau 40 de Povești despre om** (vol. II din *Trilogia lui Theophil Magus*; prefața – Liviu Antonesei); Editura LiterNet, 2006.
- **Meditațiile lui Theophil Magus sau Simple Cugetări Creștine la Început de Mileniu III** (vol. III din *Trilogia lui Theophil Magus*; prefața – Victor Neumann); Editura LiterNet 2004.
- **The Book of Theophil Magus or 40 Tales about Man** (vol. II din *Trilogia lui Theophil Magus*, versiune engleză – Bogdan Ștefănescu; prefața – Vladimir Tismăneanu); (e-book); Ed. *1st Books Library* & Ingram Book Group, SUA, 2003; Ed. *AuthorHouse* & Ingram Book Group, SUA, 2004.
- **Theophil Magus living in Boston – Anna-Maria 101 Breathings**, Ed. Xlibris Corporation/ a Random House Ventures/; ebook 1-4628-9477-1 & 978-1-4628-9476-5); SUA, 2011.
- **The Daily Agony of Theophil Magus – Jazz & Blues Haiku Novel for Anna-Maria**, Ed. Xlibris Corporation/ a Random House Ventures/; ebook 978-1-4771-1432-2); SUA, 2012.
- **Hello God** (Trilogy of Theophil Magus- The Life / Volume III) , Ed. Xlibris Corporation/ a Random House Ventures/; ebook 978-1-4931-0720-9 – Kindle amamazon.com ; Nook barnesandnoble.com) SUA, 2013.

CUPRINS

Dureroasa fascinație a Cămășii de forță		13
Cămașa de forță		21
Referințe critice		393

CĂMAȘA DE FORȚĂ

Și, iată-mă acum, așa, gîrbovit stînd pe marginea patului alb, groaznic de alb. Iată-mă stînd și privind la Biblie și la volumul roșu din operele lui Nicolae Ceaușescu, aflate pe noptieră...

Îmi amintesc cuvintele unui bătrîn evreu întîlnit aici: ...locul Lui Dumnezeu este lumea, dar lumea nu e locul Lui Dumnezeu.

Știi că dacă voi lăsa Biblia să se deschidă singură, se va desface la „Rugăciunea Lui Iisus“, capitolul 17 al *Evangeliei după Ioan*.

Nu știi niciodată unde se va deschide volumul lui Ceaușescu. Sîntem douăzeci și două de milioane de români și sînt peste 4 milioane de membri de partid. Peste douăzeci la sută din populația țării. Cum de s-a întîmplat astfel? Cum de se întîmplă astfel?

Sînt un laș sau sînt un nebun? Ori amîndouă?

Voi scrie. Măcar atît.

**Și mereu îmi voi aduce
aminte cuvintele apostolilor:
Doamne, mărește-ne Credința.**

* * *

Damian împrăștie cu vârful piciorului frunzele uscate. Foșnetul lor îl făcu să tresară. Privi cu atenție sutele de petice smulse din veșmîntul arborilor. Își aduse aminte cum, cu ani în urmă, într-o noapte, în munți, ieșind din cort auzise la câțiva metri deasupra capului său un foșnet asemănător. Se simțise dintr-o dată cumplit de singur. Neajutorat. Se speriasse atît de tare, încît cu greu nimerise apoi intrarea cortului.

Damian era trist. Și singur. Pietrișul aleii amesteca galbenul cu verdele, ruginiul cu roșul. Se gîndi la o tîpsie abia scoasă din foc și lăsată să se răcească încet în aerul umed al dimineții. Oftă. De lehamite și de posomorea care începuseră să-l cotopească. Sau așa mi se pare mie? se nedumeri de starea lui sufletească. Mai făcu doi-trei pași, întoarse palma stîngă în sus întinzînd degetele: poftim, mă doare capul! Din mers își aprinse o țigară. Pufăi de cîteva ori. Dar fără poftă. Aruncă țigara. Nu prea obișnuia să fumeze pe stomacul gol. Poate o țigară să elimine durerea de cap? Unii spun că da. Pe naiba! A elimina să însemne a dispărea, a nu mai exista deloc, a deveni invizibil?! omul nevăzut,

Hieronymus Bosch - Concertul din ou (detaliu)

un mutilat, imaginea lui cu capul bandajat mi se pare idioată, dar să dispari complet... există oare o altă formă de conștientă? Zîmbi amuzat. Clătină din cap. Apoi chipul i se înăspri. Durerea de cap devenise zgomot surd modulat, astfel încît îi amintea de o melodie care-l exaspera ori de cîte ori o auzea. Cuvintele ei chinuindu-l: ba da, ba nu, să aleg nu știu, apoi viorile: din corzi sunete îngrozitor de parfumate și dulci, și din nou: ba da, ba nu, așa e în viață, să aleg nu știu. Își frecă fruntea cu mîna dreaptă. Simți cum pielea grasă i se adună în cute obligate de degete să se atingă, rostogolindu-se una după alta spre rădăcina părului. Zgomotul din urechi se stinse treptat. Umbra unei ființe întinsă încet spre picioarele lui. Înălță privirea. Fragilă în dimineața proaspătă?! Călcînd neauzit pe giulgiul uscat?! O rochie de nea fluturată ușor prin fața lui. Șerpi arămii, plete lungi părură a se întinde spre buzele lui. Aburul dimineții și-a zămislit creatura?! și rămase pironit locului. Femeia se îndepărta pe aleea unduită, printre copacii parcului. Ar trebui să alerg după ea, s-o urmăresc pas cu pas, pe stradă, prin magazine, neobservat agent secret, să aflu unde locuiește, unde muncește, a doua zi să-mi reiau cursa așteptînd momentul în care, cu aere de *gentleman*, s-o întreb, mă iertați, nu cumva...? în sfîrșit, inspirația clipei, ea poate va zîmbi, iar eu, cerîndu-mi insistent scuze, s-o invit, la fel de insistent, bem o cafea?

se va arăta surprinsă, apoi ușor indignată, și va pleca cu mers unduitor, o trestie gînditoare? dar eu, demn și tenace, dacă nu atunci, în ziua următoare, nesățios adulmecînd-o voi repeta invitația, pe urmă mă apropii, îi ating umărul, preludiu, vorbesc puțin afectat, dicție exemplară însă din cînd în cînd din glasul meu răzbate un tremur, femeia simte, simte, trestia gînditoare, dar cea care mi-ar învia șederea aici... S-au scurs trei zile și încă nu simt că timpul nu-mi mai e împărțit în opt, opt, opt, raționalele opt-opt-opt, neîndurătorul opt ori trei, monotonia repetiție a optului, platele cercuri puse de trei ori cîte două cap la cap, pierderea cunoștinței într-un optoptopt inseparabil de nesfârșimatul lanț cu șase verigi ferecînd mintea sufocînd sufletul provocînd moartea lentă la un cîine păduchios și ros de viermi intestinali paralizat de jigodie dinți îngălbeniți rupti ochi holbați plini de urdori cățelul care chiar dacă ar vrea să turbeze chiar dacă ar avea fericirea să contacteze cumva turbarea nu se mai poate repezi la cei din jur să-i sfîșie, crapă zvîcnind spasmodic și lamentabil, astfel că dacă aș găsi un solitar ca mine... ce gînduri îmi trec prin țeasta asta ovoidală, barem de-ar fi ceva revelator, să aibă un sens revelator... cum poate fi despletit un sens din gîndurile ce curg într-o direcție neștiută? sau direcția dă sensul și trebuie descoperit semnul? care e semnul? bună dimineața, domnule Inochente, și,

surprins de gravitatea glasului, Damian se răsuci brusc. De ce v-ați speriat? răsună acum blînd vocea. Aa, bună dimineața, nu v-am observat, domnule doctor, se scuză Damian. Bărbatul zîmbi. Cu buzele sale cărnose. Cu ochii săi mari și căprui. Cum vă simțiți pe la noi? Încă nu mi-ați făcut nici o vizită. E timp, e timp, domnule doctor. Mă simt excelent. Aerul e grozav. Într-adevăr, doctorul, aerul de aici face minuni. Stațiunea are locuri și, bineînțeles, priveliști magnifice. Mai ales acum, toamna. Mda, mormăi damian. Renunțați la masa de dimineață? doctorul. O, nu. Nicidecum. Dar cît e ceasul? Aproape opt, doctorul. Trebuie să mă grăbesc, încercă Damian. Haideti, doctorul, avem același drum. Și eu am întîrziat. Îmi place să iau masa împreună cu cei care ne vizitează. Întotdeauna aflu cîte ceva nou. Oamenii, mă voi exprima oarecum profesional, sînt un material nepuizabil. Credeți? rîse scurt Damian. Nu trebuie să vă grăbiți chiar în halul ăsta, doctorul, restaurantul e la doi pași. Dacă aș cunoaște parcul ca dumneavoastră..., replică damian, dar e abia a doua oară cînd mă plimb pe aici și e neobișnuit de întins. Aș putea să-l numesc – o mică pădure. Nu greșiți. Pentru asta e vestit, doctorul. Cîteva minute merseă în tăcere. Apoi doctorul reluă discuția. Să știți că am dreptate, domnule Inochente: oamenii sînt un material nepuizabil. Încercați să realizați acest adevăr. Pipăiți atent carnea asta. Damian privi

pe sub sprîncene. Doctorul, uite restaurantul! Ați avut dreptate, recunoscui Damian.

Damian se trezi cu gura năclăită și avînd încă în minte, vie, ultima imagine a visului de peste noapte, lung și încîlcit, aproape un coșmar – de cîteva ori se deșteptase speriat, dar nu într-atît încît să nu-și reia imediat somnul continuînd depănarea poveștii ireale și aparent ilogice, nu, n-are totuși cum să fie ilogică, își spuse căscînd și rămase așa, cu gura deschisă, fiindcă își închipui figura sa suprapusă peste ultima imagine din vis: gura de piatră neagră acoperită de pete gălbui, eczemă scîrboasă, văgăuna cu buze neobișnuit de groase avînd deasupra celei de sus, săpate adînc și umede de sînge roz, înspumat, Doamne, cum strălucesc, se minună Damian, cît de frumoase sînt, litere, literele astea și abia acum văzu cuvintele, *ogni pensiero vola*, își închise gura, cealaltă rămase deschisă și, fascinat de grota căscată înăuntrul minții sale, Damian începu să caute febril în fișierul memoriei. În scurt timp ajunse la concluzia că nu reușea să dibuiască, nu imaginea cuvintelor, asta știuse de la bun început, ci de unde provenea imaginea. Zvirli plapuma într-o parte și sări din pat. Privi în jurul lui. O încăpere cu atîtea camere de hotel. Și totuși nu trebuie să arate astfel, dimpotrivă, trebuie să-mi dea senzația că mă aflu la mine acasă. Cu pași repezi se apropie de măsuța rotundă de lîngă

fereastra balconului. dădu drumul casetofonului. *No more, no more*, și, balsam ritmic și melodios, plin de tristețe ușor răgușită, vocea născînd în suflet extazul venit din altă lume; invizibil și omniprezent, Ray Charles pulveriză pentru un moment senzația lui Damian: părăsit într-o lume străină.

Se privi atent în oglindă. Fiecare astfel de imagine e noul portret, un alt portret... parcă de fiecare dată o altă mîină îmi pictează chipul în așa fel încît mă recunosc sau nu? sînt ori nu un craniu princiar mascat de țesuturi și organe care mă pot face atît de ușor confundabil cu oricare alt gropar? ca și cum toți am fi gropari... nu înțeleg de ce spațiul ăsta, camera, împrejurimile hotelului mă duc mereu între astfel de gânduri cam neobișnuite pentru mine, sînt perfect conștient, sau poate și înainte?... m-am subestimat? în oglindă aceiași ochi galben-verzui părăind întotdeauna ușor speriați, sînt sau nu timid? aceleași buze, cam subțiri, dar frumos conturate, mă enervează desenul lor, arc destins peste arc ușor încordat, două fișii decupate din petale de trandafir roz, ofilit, nasul coroiat, parcă prea scurt, par un hrăpăreț, da, da, așa par adeseori, oftă și continuă studiul, părul sur și puțin cam rar, poate că ar trebui să mă tund, își trecu degetele prin părul de la ceafă, îl răsfireă, îl ridică, mai rămîne să mă întreb ce vîrstă am... gata, ajunge pentru azi!

Se mai privi în oglindă preț de cîteva clipe. Nu arăta rău. Proaspăt îmbăiat, îmbrăcat în costumul de velur mărunț, cafeniu, bluza stacojie, pantofii din piele gălbuie, mda, arăt chiar bine, trase aer în piept, simți mirosul fin, aspru totuși al apei de colonie „Safari-220“, zîmbi încîntat și se gîndi că ar fi plăcută o nouă întîlnire cu femeia care traversase ieri parcul. Spun unii că adevărata fascinație rezultă numai din cucerirea unei femei, care? și cum ar trebui să arate? rămîne o problemă deschisă tuturor variantelor de descifrare, nu-i așa? se întrebă satisfăcut de buna dispoziție care-l cuprinsese. Oho, acum n-am dreptul să-mi pun întrebări de genul existență? sens? pentru ce și de ce? De fapt voi repeta același lucru, plictisitor? da, plictisitor și lipsit de substanță cînd dorești fierbinte să spui, uneori chiar să urlî: vreau să trăiesc! exact, vreau să trăiesc! asta vreau acum, ce afirma doctorul ăla ieri? materialul ineputabil?! întoarse capul și se uită la așternutul nestrîns. Se gîndi, pentru prima oară, după mulți ani, lăsa patul în dezordine, dar se scuză, cameră de hotel. Închise casetofonul frîngînd ca pe un vreasc glasul voalat al lui Al Jarreau. *Scat-ul* din *Take five*, cascada cînd a unui pîrîu, cînd a rîului năpustit peste spinări și colți de calcar, alteori zbor abia auzit și, brusc, hohot de plîns, de bucurie, iar între toate astea, rîsul cald și neașteptat al copilului uimit de descoperirea făcută, oricare ar fi fost ea, în clipa aceea însă încununarea vieții